



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. december 5.
(vasárnap)**

Szepesy László

MARADJATOK ÓBENNE

Énekek: 312,1.2-4, 438,7, 200

Lekció: Lukács 12,40-48

Alapige: 1János 2,28

„És most, fiacskáim, maradjatok Óbenne; hogy mikor megjelenik, bizodal munk legyen, és meg ne szégyenüljünk előtte az Ő eljövetelekor.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, mert elveszettségünkben is keresel bennünket, adventi időszakban különösen is hangsúlyozod, hogy Krisztust elküldöd értünk és mihozzánk. Bár igaz az isteni kijelentés: Te sose hagytad el ezt a földet, Te mindig jelenvaló vagy, csak mi vagyunk azok, akik Rajtad kívül kerültünk, akik a bűnben élünk, akik nem látunk Téged, akik nem hiszünk Benned. Ezért különösen is dicsőítünk és magasztalunk azért, hogy ebben az időszakban a szívünkre helyezed, hogy Te még szorosabb kapcsolatot akarsz velünk, mert a Te eljöveteled számunkra egyúttal közeljövétel is lehet, hiszen Te a lehető legközelebb jöttél Krisztusban, annyira, hogy életét adta értünk, és hit által szívünkben akar lakni. Magasztalunk Téged azért, mert megadtad nekünk ezt a kegyelmet. Dicsőítünk azért, mert hihetünk Benned, és ha még valaki nem, akkor kérünk, Urunk, add meg neki ezt az ajándékot. Nekünk pedig, akik Benned lehetünk, kérünk, segíts így élnünk, várva Téged, és nemcsak beszélni a Te eljöveteledről, hanem aszerint is élni, mint a szolga, aki Téged vár. Így kérünk, hogy adj bocsánatot az elmúlt hét bűneiért is, hiszen számtalan alkalommal csak gyarapítottuk a bűnt, nemcsak azzal, hogy gonoszt gondoltunk, mondtunk vagy tettünk, hanem azzal is, hogy amit tehattünk volna jót, elmulasztottuk. Köszönjük, hogy a golgotai kereszthez irányítasz bennünket, és hogy ott készen van a bocsánat. Hálát adunk a

velünk történő jó dolgokért, minden áldásért, sikerért, örömért, békességért, mert Krisztus engedelmességével ezt kiérdemelte, és ingyen kegyelméből, szeretetéből odaadta nekünk.

Köszönjük Neked, hogy így velünk voltál minden napon ígéreted szerint, és most is Te gyűjtöttél össze bennünket, hogy a Te csodálatos színed előtt Téged magasztaljunk, dicsőítsünk, s figyeljünk a Te szavadra, a Te parancsodra, hogy aszerint változzon az életünk, szívünk, és minden, amit teszünk a hétköznapiakban. Szeretnénk kérni ezt is, hogy Te add nekünk, hogy az ige ne hulljon a földre, hanem a szívünkben gyümölcsöt teremjen, és Téged dicsőítsen. Így kérünk, hogy tedd számunkra áldásossá ezt az istentiszteletet, és add, hogy Téged hadd dicsőítsünk egy szájjal, egy szívvel, Benned való igaz hittel Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Bár advent Krisztus eljövételére emlékeztet minket, de egyúttal fel is szólít, hogy mielőtt ez bekövetkezne, az előtt mi menjünk és térjünk Őhozzá. Mert nincs bűneinkre sehol máshol bocsánat, nincs romlott természetünkéből szabadítás, csakis egyedül Őnála, ahogyan nem tudunk új emberre lenni, se magunkat megváltoztatni – nemcsak viselkedésünk, hanem szívünk szerint –, csakis Őáltala.

És ha már Őhozzá mentünk – mert advent erre is buzdít: menj Jézushoz, keresd Őt –, akkor a Vele való közösségre kell vágyódnunk, arra, hogy Vele egyé legyünk, ahogyan az Ige máshol mondja: Krisztus legyen mi bennünk, mi pedig Őbenne. Olyan szoros lelki közösségre kellene vágyódnunk, és ezért imádkoznunk folyamatosan az Úrhoz, hogy Krisztus hit által annyira szorosan legyen a mi szívünkben, és mi is Őbenne, mint amilyen szorosan összetartozik a kő a sarokkővel, amivel együtt a házat alkotják, vagy mint ahogyan egyé válik a beoltott szőlővessző a szőlőtővel, vagy ahogyan a test tagjai kapcsolódnak a főhöz, magához a testhez. Erre kellene vágyódnunk, hogy Krisztussal ilyen szoros kapcsolatban legyünk minden egyes nap. Ha pedig már hit által így egyek lettünk Krisztussal, akkor arra szólít fel bennünket, hogy ügyeljünk arra, hogy Őbenne maradjunk. János apostol nagyon fontosnak tartja ezt, hiszen első levelének 2. fejezete gyakorlatilag erről szól: mit jelent Krisztusban maradni, mit jelent az, hogy Ő bennünk van. Több oldalról közelíti meg az apostol ezt a témát, de – hadd fogalmazzak így – mindig Krisztusról beszél. Olvassuk el ezt a 2. fejezetet délután szabadidőnkben, meg fogjuk látni, hogy János ilyenekről beszél, hogy mit jelent az igazságban megmaradni, mit jelent a világosságban lenni, mit jelent szeretetben élni. Mindezeket a kifejezéseket nyugodtan vonatkoztassuk Krisztus személyére, hiszen Ő maga a világ világossága,

Ő az igazság, és Ő a szeretet. De vajon miért beszél ennyit erről János apostol? Miért kell külön fejezetet szánni arra, hogy maradjunk Krisztusban?

Első válaszként hadd mondjam azt, hogy azért, mert ő maga is Krisztustól tanulta ennek fontosságát. Az apostol visszagondol arra a 3 évre, amelyet itt a földi életben Krisztussal töltött, azután arra az időszakra, amikor már szemmel nem láthatta Őt, de mégis megélte és tapasztalhatta az Ő jelenlétét, vele lételetét. (Egyébként a levél megírása után is fontos maradt az idős apostolnak az üldöztetés idején a Krisztussal való együttlételet.) Gondoljunk csak evangéliumának 15. fejezetére, hogy János visszaemlékezik erre, hogy Krisztus erre buzdította őket, mert a szólótó hasonlattal Krisztus erről beszél, hogy mennyire fontos, hogy egyek legyünk Ővele, Ő mibennünk legyen, mi pedig Őbenne éljünk. Ugyancsak János írja le az evangéliumában, amikor Krisztus imádkozik, azért könyörög külön az Atyához, hogy a hívők egyek legyenek Őbenne, és Ő pedig mibennünk legyen (János 17). A szeretett tanítvány, János apostol ezekre emlékezik vissza, amikor hitbéli gyermekeinek megírja levelét, és a Krisztusban maradás fontosságára hívja fel a figyelmüket az akkori hívőknek, hitbéli gyermekeinek és nekünk is.

Mai igeszakaszunk Krisztus adventje, eljövetele szempontjából különösen is nagy hangsúlyt helyez az Őbenne való megmaradásra. Azt írja ugyanis az apostol, hogy szükséges Őbenne maradnunk ahhoz, hogy Krisztus megjelenésekor bizodalunk legyen, és ahogy az apostol fogalmaz: *„meg ne szégyenüljünk előtte az Ő eljövetelekor”*. Ezzel mintegy azt mondja János, hogy a Krisztussal való szemtől szembe találkozás meg fogja ítélni az életünket. Vagy megszégyenülünk, vagy dicséretet kapunk, ez a két lehetőség van. Abban a pillanatban nem az fog számítani, hogy mit mondtak rólunk ebben az életben, mennyire voltunk híres-neves, elismert emberek, mennyire dicsért bennünket a családunk, mennyire néztek fel ránk az egyházban. Nem az emberi megítélés lesz az első, hanem a Krisztusé, hogy az ember meg fog szégyenülni, vagy éppen dicséretet fog nyerni az ő Urától. János azt mondja ezzel, hogy amikor Krisztus meg fog jelenni, meg fognak szégyenülni azok, akik elhagyták Őt, akik nem hisznek Benne, ők szégyellni fogják magukat, amikor szemtől szembe megállnak az Úr előtt. Szégyellni fogják hitetlenségüket, gyávaságukat, hálátlanságukat, kegyetlenségüket, mindenféle okoskodásukat, és különösen azok fogják így szégyellni magukat, akik elhagyták dicsőséges Megváltónkat. János apostol 9 verssel korábban – a felolvasott textushoz képest – ír azokról, akik elhagyták a gyülekezetet és Krisztust, akik *„közülünk váltak ki, de nem voltak közülünk valók; mert ha közülünk valók lettek volna, velünk maradtak volna”*. Az ilyenek is szégyellni fogják magukat visszatérő Urunk előtt, mégpedig hamis reményeik, hamis várakozásaik és képmutatásuk miatt.

János azonban nem azért szólít fel minket a Krisztusban maradásra, hogy farizeus módjára másokat elítéljen, és magát különbnek tartsa másoknál, ezért magát és lelki gyermekeit és minket is figyelmeztet, hogy szükséges Krisztusban maradnunk, hogy ne szégyenüljünk meg Őelőtte az Ő eljövelekor.

A megszégyenülés ellentéte a dicséret, amikor tetteinkért Isten nem megró minket, hanem helyesli azokat, mint saját akaratával megegyezőket. A dicséretben ott van annak elismerése és méltatása, hogy küzdöttél a gonosszal, különösen a szívedben lévő vágyaiddal, kívánságaiddal, és mivel Krisztussal együtt harcoltál, Ő veled volt, Benne bízál, ezért győztél. Ahhoz, hogy Krisztus visszajövele bizodalommal, örömmel teli legyen számunkra, és ne a megszégyenülés pillanatát hozza el, ahhoz Krisztusban kell maradnunk – mondja az apostol. Látjuk tehát, hogy Krisztus-várásunk egyik meghatározó kérdése az, hogy Krisztusban maradsz-e vagy sem? Ezek után természetesen tisztázni kell azt a kérdést, hogy mit jelent Krisztusban maradni. Mert ezt sokszor mondjuk, kegyesen hangzik, de kérdés, hogy mit jelent a gyakorlatban? Ez a kifejezés a Szentírásban egy gyűjtőfogalom, ami nagyon sok mindent foglal magába. Úgy tudjuk talán a legjobban megérteni, hogyha több oldalról is megnézzük, miben nyilvánul meg, jelenik meg a Krisztusban maradás. Ezt szeretném a mai igehirdetésben néhány pontban kifejtetni a Testvéreknek.

Először is azt jelenti a Krisztusban maradás, hogy hű maradok ahhoz az igazsághoz, amit Isten a Biblia ígéiben tanít nekem, mint tanítványának. Biztosak lehetünk abban, hogy részben ezt jelenti a Krisztusban maradás, mert a korábbi versekben ezt mondja az apostol: *„Amit azért ti kezdettől hallottatok, az maradjon meg bennetek. Ha bennetek marad az, amit kezdettől fogva hallottatok, ti is az Atyában és a Fiúban maradtok”* (1János 2,24). Látjuk, az Atyában, Fiúban maradás az, ha bennünk marad, amit hallottunk az Úrtól. Az apostol az evangéliumban is felhívja a figyelmünket a Krisztus beszédeiben való megmaradásra, hiszen azt olvassuk, hogy Krisztus ezt mondja: *„Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonytal az én tanítványaim vagytok; És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket”* (János 8,31-32). Az 1János 2,21-ben az apostol azt mondja rólunk, hívókról, hogy már megismertük ezt az igazságot, megismertük Krisztust. És bővebben mi ez az igazság, ami által Krisztushoz jutottunk? A legegyszerűbb dolgok a hívó életben. Az, hogy Krisztusban kell hinned ahhoz, hogy üdvözülj. Őmiatta remélhetsz üdvösséget magadnak. Másért nem. Hiszed, hogy Ő Isten Fia, Ő a te személyes képviselőd, közbenjáród Isten előtt, mert te még arra se vagy méltó, hogy megjelenjél az Úr színe előtt bűneid miatt. Ő az életét adta érted a golgotai kereszten kegyelméből, mert szeret téged, és ezért az áldozatáért min-

den bűnödre bocsánatot remélhetsz és kapsz is Istentől. Ezek hitünk alapigazságai, amelyeket az apostolok hirdettek, amelyek le vannak írva az Igében. Természetesen ki lehetne még egészíteni ezeket, de most nem ez a feladatunk. A lényeg, hogy az ember ezeket hallja, olvassa az Igében, igaznak tartja, hiszi és megtanulja. János azt mondja: „*amit azért ti kezdetől hallottatok*”, abban maradjatok. Azaz: amit hívő életetek kezdetén hallottatok, aminek megismerése által hívökké lettetek, hitet kaptatok, amely ismeret által személyes kapcsolatba kerültetek az Úr Jézus Krisztussal, ebben kell megmaradnotok. De miért?

Mert hitünk és üdvösségünk alapja nem megváltoztatható ismeret vagy tudás. Az evangélium nem változékony, az mindig ugyanaz marad. Isten a Szentírásban szem- és fültanúkkal íratta le, hogy mi történt, mit tett Krisztus földi élete során értünk, hogyan üdvözített minket. A megtörtént eseményeknek vannak szemtanúi, és ezek az események nem változnak, azok lezáródtak, azok véglegesek. Hitünk azoknak ismeretén alapszik, amit Isten a Bibliában nekünk kijelentett. Ezt nevezi az Ige igazságnak, ami természeténél fogva nem változik, ahogyan annak forrása: Isten sem. Hiszen Jézus Krisztus maga az igazság. Ő se változik. Ha Ő változna, akkor változhatna az a mód, ahogyan az ember üdvözülhetne. De Isten nem változik, így az a mód sem, ahogyan üdvözít minket. Idővel, hívő életed során előfordulhat – és forduljon is elő, Testvérek – hogy egyre több mindent tudsz meg az Igéből, egyre jobban ismered megváltó Uradat, magadat, bűneidet, a megváltás kegyelméről, és arról, hogy mit tett érted Krisztus. Ebben az ismeretben az ember gyarapodhat, tehát ebben történhet változás, de ügyelj arra – és erre figyelmeztet minket Isten –, hogy megmaradj ebben, emlékezzél arra, hogy lettél hívővé, kiben bízta, milyen ígék alapján! És figyelj arra, hogy bár a tudásod lehet több, mint a kezdeti ismereted, de másabb nem lehet, nem mondhat annak ellent, mint ami alapján téged Isten üdvözített.

Miért kell felszólítania minket Istennek arra, hogy maradjunk meg ebben a tudásban, ismeretben, Krisztus beszédeiben? Azért, mert a mi természetünkhöz hozzátartozik a folyamatos változás vagy éppen ingadozás. Amit egyik nap jónak gondolok, lehet, hogy két hét múlva már rossznak. Amiről gyerekkoromban vagy huszonéves koromban még úgy gondoltam, hogy az biztos úgy van, és nálam van az igazság, később belátom, hogy másként is lehetnek a dolgok. Nincs ez másként a tudomány bizonyos területein sem. Nézzük csak meg pl., hogy a fizika tudománya mit tanított kétszáz évvel ezelőtt, és azt, hogy az akkori hipotézisekből, feltételezésekből mára hányat elvetettek már. Az emberi természet ilyen, hajlamos a tévedésre és a változásra. Üdvösségünk alapjai azonban nem változnak, ezért nekünk is küzdenünk kell, akik hajlamosak vagyunk erre a válto-

zásra, hogy megmaradjunk abban, amit kezdettől fogva hallottunk, amit az Ige tanított nekünk. Isten kegyelme által győzhetjük le magunkban ezt a változásra való hajlamot, mert a hit alapjai sose változnak.

Mert az Ige sok helyen beszél olyanokról, akik nem maradtak meg Krisztus helyes ismeretében, hanem megváltozott a gondolkozásmódjuk. Pl. Pál ezt írja a galatabelieknek: *„Csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekedeteiből kaptátok-e a Lelket, avagy a hit hallásából? Ennyire esztelenek vagytok? Amit Lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be?”* (Galata 3,2-3) Az apostol külön megkérdezi, hogy *„ennyire esztelenek vagytok?”* Ő ezt nem bántásként akarja mondani, Testvérek, mert mi elsőre annak vesszük, hogy Pál, hogy beszélsz? De az apostol nem bántásként mondja ezt, hanem csak fel akarja hívni a hívők figyelmét arra, hogy megváltozott az üdvösségről és Krisztusról való gondolkodásotok, már nem úgy gondolkotok, mint akkor, amikor kaptátok a Lelket. Kezdetben annak örültetek, hogy Isten könyörült rajtatok, később pedig Isten kegyelme háttérbe szorul. De miért? – kérdezi az apostol. Vagy egy másik helyen azt olvassuk az Igében, hogy vannak olyanok is, akik *„mindenkor tanulnak, de az igazság megismerésére soha el nem juthatnak”* (2Timótheus 3,7). Hány ilyen embert látunk ma is, akik gyülekezetből gyülekezetbe, felekezetből felekezetbe járnak, mindig újat akarnak tanulni vagy csinálni, mert sehol nem találnak megnyugvást Krisztusban, soha nem jutnak el Krisztus megismerésére.

Úgy is el lehet térni Krisztus beszédeitől, hogy az ember elvesz belőle, elhagy belőle valamit, és azok cselekvését nem tartja fontosnak, vagy éppen hozzájuk tesz, hozzájuk költ valamit az ember. Hány olyan keresztyén könyvvel találkozhatunk manapság is, amelyek a boldog hívő élet receptjét kínálják nekünk. Népszerűek is, hiszen sok újdonságot tartalmaznak, amelyre az emberek vevők. Olyanokat, amelyeket több ezer évig egy hívő sem fedezett fel, furcsa módon senki nem tudta előttük, de ma feltalálták a spanyolviaszt, és napjaink embere bedől ennek. Többek között az ilyenekről mondja az apostol: *„Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülök; És az igazságtól elfordítják az ő fülköket, de a mesékhez odafordulnak”* (2Timótheus 4,3-4). Szóval, Testvérek, az Ige több helyen is figyelmeztet, hogy igenis kísért bennünket az, hogy ne maradjunk meg abban, amit Istentől hallottunk, hanem az ördög csábítására, hitetésére másként kezdünk gondolkozni Krisztusról, hívő életünk-ről és üdvösségünkről. Évát nem így ejtette tőrbe? Nem azt mondta-e az Úr...? Nem azt mondta Isten...? Meg fogsz halni. Dehogy fogsz meghalni! Térj el attól, amit az Úr mondott. Kísértés számunkra az igazság iránti hűtlenség.

De menjünk tovább, és nézzük, hogy mit jelent még Krisztusban maradni. Jelenti azt is, hogy egyedül és kizárólag csak Krisztusban bízunk. Ahogyan kezdetben, úgy később is. A megtérése előtt mindenki átérezhette azt, hogy semmije nincs, amivel dicsekedhetne, amit érdemként Isten elé hozhatna. Amikor Isten előtt megállunk először, akkor nem dicsekszünk saját jócselekedeteinkkel, érzéseinkkel, tudásunkkal vagy más egyébbel. Nem úgy állunk oda az Úr elé: Uram, légy kegyelmes, mert olyan jó ember vagyok, vagy mert olyan nemes érzéseim és gondolataim vannak. Az ember egyszerű bűnősként áll meg Isten előtt, megszegyenülve, nincstelenként, aki csak bűneit és kinyújtott, könyörgő kezét tudja Isten elé vinni. A teljes nyugalmat nem magában, hanem egyedül Krisztusban kapja meg, az Ő elvégzett munkájában, golgotai keresztyében és ingyen szeretetében. János apostol azt mondja: ha ez kezdetben így volt, akkor ez később se változzon, maradj meg Isten kegyelmében, irántad való szeretetében!

Lehet, hogy már régóta járunk Krisztussal, és mondhatjuk azt, hogy kezdetben nem volt mivel dicsekednem. Azóta cselekedeteink lehet, hogy megváltoztak, esetleg már jobbak lehetünk, mint voltunk. Istenismeretünk is gyarapodott, többet tudunk, több kísértő gondolattól is megszabadítottunk. Érzéseink között lehet, hogy többször felfedezzük a krisztusi szeretetet. Lehet, hogy többen minket dicsérve azt mondják: te már nem az az ember vagy, aki régen voltál, akit én régen ismertem. A megszentelődés, a tökéletesedés útján lehet, hogy előrébb jutottál már, Testvérem. Ha így van, adjunk hálát Istennek és az Ő Szentlelkének munkájáért, mert az Ő munkája ez a mi szívünkben. De továbbra is maradjunk Krisztusban! Ne higgyük, hogy a bennünk végbemenő változás miatt most már jobban bízhatok magamban, mint Krisztusban. Továbbra is csak Őbenne kellene reménykednem, hiszen még a legkülönbek is elbukhatnak, elég, ha tekintetüket leveszik Krisztusról, és máris a legnagyobb mélységben találják magukat, mint Dávid király, akinek a bukását mindenki olyan jól ismeri és emlegeti. Elég csak egy pillanat, hogy ne Krisztusban legyünk, és a bűnös ó-ember megmutatkozik, hogy bizony, még én ott vagyok a te szívedben. Maradjunk meg Krisztusban, folyamatosan csakis Őbenne bízunk, ne a saját érdemeinkben. Az Ézsaiás 26,3 erre bátorít minket: *„Kinek szíve Reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel Tebenned bízik”*. Azaz, ha te szíveddel Istenre támaszkodsz, meg fog téged őrizni, mivel csak Benne bízol.

Krisztusban maradni azt is jelenti – harmadszor –, hogy kitartóan, minden megpróbáltatás, kísértés, szenvedés és fájdalom ellenére is szeretni akarom Őt. A folyamatos szeretetet jelenti. Ez a szeretet pedig nem pusztán a hála érzését jelenti, annak a háláját, hogy tudom, Isten mennyi jót tett velem, hanem Isten parancsai szerinti, engedelmes életet is. Hi-

szen aki szereti Istent, az megtartja az Ő parancsolatait. Tehát ha te szeretni akarsz Krisztust, és így akarsz megmaradni Őbenne, akkor ez azt jelenti, hogy törekedj az engedelmes életre. Ez az előzőekből is következik. Aki ismeri ugyanis Istent, olyannak ismeri, mint aki szeretetre méltó. Aki Benne bíz, az hálás az irántunk való szeretetért és hűségért. János apostol ezt írja: *„Aki pedig megtartja az Ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy Őbenne vagyunk: Aki azt mondja, hogy Őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint Ő járt”* (1János 2,5-6). Ha te Krisztusban vagy, és Őbenne akarsz maradni, akkor arra kell törekedjél, hogy úgy járjál, ahogyan Ő járt. Akkor maradunk Krisztusban, ha Őt követjük, ha az Ő szava nemcsak bátorítás vagy vigasztalás számunkra, hanem – bocsánat a hangsúlyozásért, de – parancs is az Úr igéje számunkra, kötelez bennünket. Nemcsak egy opció, amiben gyönyörködök egy kicsit, aztán vagy választom, vagy nem, hanem az egy számmra kijelölt út, arra rá kell lépnem. János nagy hangsúlyt helyez erre első levelének 2. fejezetében, hiszen a világ nagyon is csábít minket arra, hogy ne Krisztust szeressük, és ne az Ő útjain járjunk. A 15-17. versekben ezt olvassuk: *„Ne szeressétek a világot”* – szeresd Krisztust –, *„se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérdése, nem az Atyától van, hanem a világból. És a világ elmúlik, és annak kívánsága is; de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké”*. Az evangéliumok csodálatosan leírják nekünk, hogy Krisztus mennyire szerette az Atyát, és mennyire ragaszkodott Őhöz. A Sátán kísértésének, miszerint az egész világot megnyerheti – szeresd a világot –, Ő ellenállt, mert jobban szerette az Atyát, és úgy szerette, hogy mindent parancsolata szerint cselekedett. Ha mi Krisztusban vagyunk, akkor bennünk is ez a szeretet munkálkodik, mégpedig az engedelmes életre való törekedés által. Egyértelmű, hogy mivel akar a világ elcsábítani minket: szeresd a gazdagságot, a kényelmet, a hírnevet, a mértéktelenséget a szórakozásban, a testiségben, a tudásban, kövessed a saját törvényeidet, szabályaidat, ne Isten parancsait. Az apostol azonban figyelmeztet: *„a világ elmúlik, és annak kívánsága is”*. De ne csak az tartson vissza, hogy az örökkévalóságban nem élhetsz e világ szerint, mert az elmúlik, hiszen ettől még sajnos jónak gondolhatod azt az életet, amit sokan Krisztus nélkül élnek. Lásd meg, hogy azért nem jó e világ szerint élni, mert az Krisztus nélküli életet jelent! És a Krisztusban való élet sokkalta többet jelent, mintha csak e világban élek. Szeresd Őt annyira, hogy követni akarjad Őt életmódoddal. Ragaszkodj Hozzá annyira, hogy világi barátaid, szeretteid, munkatársaid kedvéért ne mondj le Róla. Maradj meg az Ő szeretetében! Ezt mondja az apostol, amikor azt mondja, hogy marad-

jatok meg Őbenne, jobban szeresd Őt mindenkinél. Az embereket pedig Őbenne szeresd, ne Rajta kívül, mert ez is hozzátartozik. Hogyha te a szeretetben maradsz, akkor a te rokonaidat, családtagjaidat, barátaidat nem pusztá emberi szeretettel szereted, hanem krisztusi szeretettel szeretsz, és abban maradsz meg. Féltő szeretet ez, amely az üdvösségre hív el. Gondoskodó szeretet, amely még a hálátlanokat is szereti, ami nem az ember bűneire néz, hanem Krisztus irántunk való szeretetére. Maradj meg a krisztusi szeretetben.

De Krisztusban maradni valami olyasmit is jelent, hogy Ő életünk nélkülözhetetlen részévé válik. Nem tudtam ezt jobban megfogalmazni, Testvérek, valami olyasmi ez, mint amikor az ember teljes szívéből azt mondja Krisztusnak: szükségem van Rád, a legmélyebb értelemben. Átérzi nem csak azt, amit Péter apostol mondott, mikor Krisztus megkérdezte, hogy „*ti is el akartok-e menni?*”, ő pedig azt felelte: „*kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van Tenálad*”, ezt a szükségét is átérzi az ember, de ennél van egy mélyebb is, hogy amikor már Krisztusban van, akkor átérzi, hogy Krisztuson kívül nincs élet! Ha Nélküle élnék, az nekem a halál lenne. Tehát nekem nemcsak lehet Krisztusban maradnom, hanem belülről azt mondatja velem a Szentlélek, hogy Őbenne kell maradnom, mert Ő az élet, és Rajta kívül nincs élet számomra. Egy hasonlattal élve: olyan Ő számunkra, mint a hal számára a víz, vagy a szárazföldi élőlények számára a levegő – nem tudunk Nélküle létezni. Ha hívó vagy, akkor nem tudsz Krisztus nélkül élni. A hal nem vágyik fel az égbe, a levegőbe, sem a szárazföldre, hanem a vízben akar maradni, mert az jelenti számára az életet. Ugyanígy nem szabad nekünk sem elhagynunk Krisztust, és más után vágyakozni, és sóvárogni arra, hogy ó, de kár, hogy nem élhetek úgy, mint a bűnösök, szabadon engedve bűnös vágyaimat. Testvérek, nem ingázhatunk a világ és Krisztus között! Ne azt keressük, amivel a világi ember táplálkozik, hiszen a világ tápláléka csak a bűnt táplálja bennünk. Ne keressünk Krisztuson kívül sem örömet, sem kincset. Sőt! Vizsgáljuk meg magunkat, hogy jelenlegi örömeink, a hétköznapi örömeink, amelyeket keresünk a pihenésben is akár, és a kincseink, amikért élünk, azok Krisztusban vannak-e, vagy Rajta kívül? Annak örülünk, aminek Ő? Vagy amit Ő jónak mond, az nekünk teher, és nem érték?

Még egy utolsó dologra szeretném felhívni a Testvérek figyelmét azzal kapcsolatban, hogy mit jelent Krisztusban maradni. Ezt pedig Mózes fogalmazta meg a legszebben, a 90. zsoltár első versében: „*Uram, Te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre!*” Isten olyan számunkra, mint a hajlék, mint az otthon. A hajlék kifejezés ebben a versben olyan rejtékhelyet jelent, ahol az ember biztonságban van. Bizonyos esetekben az otthont jelöli. Krisztusban maradni tehát azt jelenti, hogy az ember úgy

érzi, Krisztusban otthon van, biztonságban van, és csakis Őbenne. És ezért nincs otthon ebben a világban, ezért vágyódik Krisztus után, és várja az Ő eljövetelét, vagy a saját maga Hozzá menetelét. Bocsánat a hasonlatért, de talán értjük, ha azt mondom: az ember nemcsak beugrik vendégként Krisztushoz, nemcsak néhanapján meglátogatja Őt – mint a nagyszülőket némelyek –, hanem Benne él, ott marad Nála. Ne éljünk úgy, hogy egyik napot Jézussal töltöm, a másikat pedig Rajta kívül a világban. Egyik nap itt vagyok a templomban, másik nap pedig a barátaimmal mulatok a kocsmában vagy egy kulturáltabb helyen Krisztuson kívül. Délelőtt eljövök istentiszteletre, utána pedig otthon teljesen más élet vár, mintha Krisztus nem lenne ott velünk. Ne szállóvendégei legyünk a mi Urunknak, hanem – azt mondja János – „*maradjatok Őbenne*”, költözzetek Őhöz, éljétek Őbenne.

Bár nem tudtam mindent elmondani arról, hogy mit jelent Krisztusban maradni, de nagyjából értjük, hogy mire gondol az Ige. Érezzük ennek a felszólításnak a súlyát, és azt, hogy nagy a tétje annak, hogy Krisztusban maradunk-e vagy sem. Ugyanakkor Urunk azon ígéretével is bátorít minket, hogy Ő meg fog őrizni minket Krisztusban. Két ígét hadd olvassak fel, amely erre bátorít, és ezt ígéri meg nekünk csodálatosan. Ezt mondja az Úr: „*És örökkévaló szövetséget kötök velük*” – mit ígér a szövetségben Isten? –, „*hogy nem fordulok el tőlük és a velük való jótéteménytől, és az én félelmemet adom az ő szívükbe, hogy el ne távozzanak tőlem*” (Jeremiás 32,40). Isten megígéri, hogy megadja nekünk azt, hogy ne akarjunk Tőle eltávozni, hanem Benne akarjunk maradni. A másik ige pedig a textusunkat megelőző 27. vers, amely a Szentlélekről, a nekünk adott kenetről mondja, hogy bennünk marad, és munkálkodik szívünkben, munkálja azt, hogy Krisztusban maradjunk. Alapigénk azonban ránk is felelősséget helyez, amikor azt mondja: „*És most, fiacskáim, maradjatok Őbenne; hogy mikor megjelenik, bizodalunk legyen, és meg ne szégyenüljünk előtte az Ő eljövetelekor.*” Pont ezért kérjük folyamatosan Urunkat, hogy tegyen olyanokká minket, mint az urát hazaváró szolga, aki mindvégig megmarad ura ismeretében, szeretetében, parancsai iránti engedelmességben és az iránta való bizalomban. Az ilyen szolga nem szégyenül meg, amikor hazaérkezik az ő ura. Kívánom, hogy Isten tegyen mindannyiunkat ilyenekké, és igyekezzünk erre mi is az Úrtól kapott erővel, szeretettel és a Tőle kért bölcsességgel.

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy az Igében újból és újból visszahívsz bennünket magadhoz, hogyha netán gondolatban, szívünkkel vagy cselekedeteinkkel eltévedtünk volna Tőled. Köszönjük, hogy mint jó

Pásztor, újból és újból visszaviszel magadhoz minket. Hálát adunk azért is, hogyha Benned élhetünk, ha Te vagy egyedüli örömünk, ha Te vagy igazi bizalmunk forrása, ha életünk eseményeit nézzük, és a jövőre gondolunk, akkor sem pusztán abban bízunk, amit mi tehetnénk vagy ahogyan az események alakulhatnak, hanem Tebenned, hisz tudjuk, hogy Te mindenek felett állsz.

Köszönjük, hogy a Te irántunk való szeretetedet már megmutattad a golgotai kereszten, ezért bizonyosak lehetünk afelől, hogy életünket is e szerint a szeretet szerint alakítod. Akkor is, amikor beleviszel a próbatételekbe, fájdalmakba, nehézségekbe, akkor is szeretsz bennünket, és velünk vagy. Köszönjük ezt Neked, és bocsásd meg, amikor nem volt fontos számunkra, hogy Benned maradjunk. Az a baj, hogy ez a természetes, óemberi kívánság bennünk, hogy Nélküled éljünk, és gyakran észrevétlenül ismét beleesünk ebbe a kívánságba és bűnbe.

Bocsásd meg, amikor igédet hagyjuk elveszni, amikor nem változtat meg bennünket. Bocsásd meg, amikor a világ csábítására engedünk, és a Te szeretetteddel alábbhagyunk egy kicsit, és elkezdjük azokat szeretni, amelyek evilági dolgok. Bocsásd meg, amikor saját fejünk után megyünk, és nem kérdezzük, hogy Téged hogyan szerethetnénk úgy, hogy a Te parancsolataidat megtartsuk. Urunk, látjuk, hogy számtalan alkalommal elbukunk ebben is, de köszönjük, és ez a mi reménységünk, hogy Te újból és újból felemelsz minket, talpra állítasz, a Szentlelket adod nekünk, aki megmarad mibennünk, és munkálja, hogy ne távozzunk el Tőled.

Köszönjük ezt a biztonságot, amit adsz, és köszönjük, hogy ez lehet a mi reménységünk arra a napra nézve is, amikor visszajössz. Mert nem magunkban bízunk, hogy saját magunk miatt nem fogunk megszégyenülni, hanem Temiattad. A Te engedelmisségedet nekünk adtad ingyen kegyelemből, és bűneinket is megbocsátottad magadért. Köszönjük, hogy ezért nem kell félnünk a megszégyenüléstől, hanem örömmel várhatunk Téged vissza. De mégis figyelünk a felszólításodra, hogy figyelmezzünk erre, hogy Benned maradjunk, hogy küzdelmeinket és harcainkat így éljük meg. Kérünk, hogy támogass bennünket a hitbeli növekedésünkben így, hogy egyre inkább Te legyél nagyobb, mi pedig egyre kisebbek.

Kérünk, hogy így áldd meg gyülekezetünket, minden alkalmon Te dicsőíttessél, és mutass rá mindarra, amit látnunk kell saját szívünkben, és mindazt a szabadítást és azokat az utakat, amiket készítettél számunkra.

Áldd meg egyházunkat, add, hogy az evangéliumot hirdessék minél többen. Áldd meg magyar népünket, hogy sokan Hozzád térjenek. És kérünk népünk vezetőiért is, Lelked bölcsessége irányítsa nemcsak úgy az ő életüket, hogy népünket helyes döntésekkel tudják vezetni, hanem személyes életükben is a Te gyermekeid hadd lehessenek.

Könyörgünk a szenvedőkért, betegeinkért. Kérünk, hogy erősítsd őket hit által, Benned való reménységben, kegyelmed szerint adj gyógyulást nekik. Vigasztald gyászolóinkat, Te vagy a feltámadás és az élet, kérünk Te legyél számukra is a minden vigasztalás Istene.

És kérünk, hogy szabadíts meg bennünket a vírushelyzetből. Ezt is Tőled fogadjuk alázattal, Tőled vesszük el, és valljuk, hogy egyedül Nálad van a szabadítás. Bízunk is benne, Urunk, hogy a maga idején megadod ezt nekünk.

Addig is adj Benned való hitet és megmaradást. Kérünk fiataljainkért, tanulmányaikért, családjainkért, egyedül levőkért egyaránt, hogy akár hogyan is éljünk, mindannyiunknak Benned kell maradnunk, és ez össze is köthet bennünket.

Kérünk, hogy így maradj velünk kegyelmeddel ígéreted szerint, amíg szemtől szembe megláthatunk Téged, vagy visszajössz az ég felhőin át. Köszönjük Neked ezt a reménységet, hogy arra a napra örömmel gondolhatunk, a bűn végét jelenti számunkra, és neved felmagasztalását.

Kérünk, hogy addig is tarts kezekben, és tápláld bennünk a hitet napról napra kegyelmedből, Krisztusért!

Ámen.

200. ének

1. Ó, maradj kegyelmeddel Mivelünk, Jézusunk,
Hogy a bűnös világnak Tőribe ne jussunk.
2. Ó, maradj szent igéddel Mivelünk, Megváltónk,
E földi vándorlásban Te légy útmutatónk.
3. Ó, maradj, világosság, Mivelünk fényeddel,
Te vezess a sötétben, Hogy ne tévedjünk el.
4. Ó, maradj áldásoddal Mivelünk, Úr Isten,
Szent kegyelmed áraszd ránk Minden szükséginkben.
5. Ó, maradj oltalmaddal Mivelünk, Hű pajzsunk,
Hogy e világ diadalt Ne vehessen rajtunk.
6. Ó, maradj hűségeddel Mivelünk, szent Isten,
Adj erőt, hogy megálljunk Mindvégig a hitben.